

Identitární náboženství – „krev a půda“, kult předků, etnonáboženství, dokonalý protiklad vykořeněného univerzalistického křesťanství.

Autor: Arthur W. Clark

Můj známý, dlouholetý „tradiční katolík“, mi nedávno řekl, že opustil církev, protože – podle něho – jeho „konzervativního“ faráře zachvátila posedlost propagací masového přistěhovalectví ze zemí Třetího světa, mezirasových adopcí, neustálého omílání „sociální spravedlnosti“, jako například odpor k potratům Neevropanek a pochopitelně odmítání evoluce jako „rasistické“. Současné západní křesťanství – dokonce i ve svých konzervativních podobách – se stalo téměř nerozlišitelným od kulturního marxismu.

Jak přede mnou poznamenali jiní, současným křesťanstvím hýbou dva výrazné trendy:

Předně, mimo Západ se z křesťanství rychle stává nezápadní náboženství (např. africké křesťanství nebo mestické v Latinské Americe atd.). Jak poukazuje řada badatelů, vzniká úplně nová, nezápadní podoba křesťanství, naprosto nepodobná svým předchůdcům. Dle odhadů bude do padesáti let křesťanství v drtivé většině nezápadním náboženstvím – jak teologicky, tak demograficky.

Druhou stranou mince je Západ, kde se křesťanství stává čím dál univerzalističtější – často do míry, kdy je těžko odlišitelné od kulturního marxismu. Čelní křesťanští představitelé (katoličtí i protestanští) podporují záplavu přistěhovalců z Třetího světa nebo svádí bílé manželské páry k adopci nechtěných afrických či haitských dětí – namísto toho, aby měli své vlastní děti. Patologický altruismus a etnomasochismus jsou bernou mincí; bez obalu řečeno, současní církevní předáci jsou banda zženštilců. Podobně maladaptivní chování ovšem nemůže existovat donekonečna.

Evoluční biolog Edward O. Wilson a vědecký novinář Nicholas Wade tvrdí, že náboženství je zpravidla adaptivní, protože zvyšuje míru inkluzivní zdatnosti. Ve zkratce to znamená, že náboženství poskytuje skupinovou soudržnost a pokud se zároveň překrývá s etnickou či rasovou identitou, pomáhá udržovat robustní skupinovou identitu, prospěšnou a nutnou k přežití dané skupiny. Učebnicovým příkladem úspěchu takové identity jsou aškenázští Židé.

To, co se dnes odehrává s křesťanstvím na Západě, je nepopíratelně maladaptivní. Do krajnosti univerzalistické, zženštilé křesťanství (oproti jeho původní, mužnější germanizované podobě) působí spíš jako bezbožná sebevražedná „smlouva“. Nejenom, že postrádá jakékoliv ukotvení v biologické realitě, dokonce je vůči ní nepřátelské.

A co je vlastně zakotvení v biologické realitě? V situaci, kdy se náboženství překrývá s rasovou identitou a dodává jí sílu, je takováto víra nejsilnější. V případě etnického

náboženství jde vlastně o nejsilnější známou skupinovou identitu ze všech. **Rasová či náboženská identita jsou silné samy o sobě, když je však spojíte, tak je to úplně jiná liga.** Není divu, že v průběhu dějin bylo etnické náboženství normou. Extrémní, vykořeněné a univerzalistické náboženství posledního století je spíše historickou anomálií.

Tím se dostáváme k jádru identitárního náboženství, jak jej chápu já: jde o **etnické náboženství, odmítnutí univerzalizmu a návrat k přirozenému stavu.** Proto je identitární náboženství „novým“, pokud ho srovnáme s tím současným univerzalistickým a sebevražedným, zároveň je však „starým“, poněvadž se navrácí ke starým hodnotám.

Jakou podobu na sebe může identitární náboženství vzít? Musí jít nezbytně o nějaké konkrétní náboženství? Ve stručnosti – ne.

I když se křesťanství na Západě stalo fakticky totožné s kulturním marxismem, není to jediná nebo nevyhnutelná cesta. Identitární křesťanství není pouhá teoretická možnost, existují četné příklady od **prozápadovního křesťanství k angloamerickým paleokonzervativcům, protestantskému kinismu nebo etnonacionalistickým formám slovanského ortodoxního křesťanství.** Protože se ale hlavní křesťanský proud vydal kurzem ultrauniverzalizmu, bude případná bitva o identitární formu této víry obtížná. Přesto však bezesporu hodna boje.

Další možnost lze spatřovat v návratu k pohanství, ať už jde o **Asatru** v Severní Americe, nebo rozličné podoby germánského, keltského, řeckého nebo slovanského pohanství v Evropě. **Náležitě (tedy historicky a přesně) pochopené pohanství je náboženstvím „krve a půdy“, kult předků, etnonáboženství, dokonalý protiklad vykořeněného univerzalistického křesťanství.**

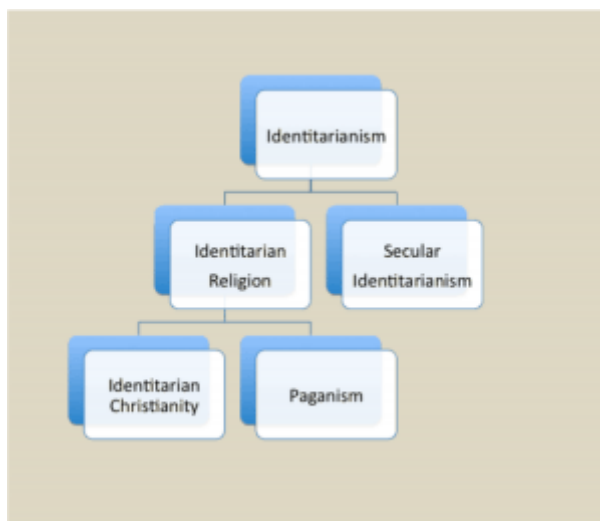
Pochopitelně zde také existuje řada nezápadních identitárních náboženství vhodných pro Neevropany.

Otázkou pak ovšem zůstává, jestli spolu dovedou odlišné formy západních identitárních náboženství vyjít. Může například v rámci metastruktury západního identitární náboženství zároveň existovat křesťanská a pohanská větev?

Nepochybně ano.

A jak vyřešit otázku identitárních ateistů a agnostiků? Mohou i oni koexistovat s identitárním náboženstvím? Jelikož identitární náboženství není v **protikladu k přírodě** – a tím pádem asi s evolucionismem, nijak neohrožuje sekulární poznání, ale funguje jako další pojivo společnosti. Snad dokonce nepostradatelné pojivo, protože není zcela jasné, zda společnosti mohou dlouhodobě přežít bez náboženství. Někteří jednotlivci nepochybně ano, ale můžou i celky? Existuje nějaký historický precedens?

Zatímco západní univerzalistické křesťanství pomalu schází na úbytě a identitární myšlenky jsou na vzestupu, je vhodný čas načrtnout širší rámec identitárního náboženství jako vodítko pro rozličná západní náboženství. Snad k tomu přispěje i toto stručné organizační schéma.

Článek Arthura W. Wilsona **What Is Identitarian Religion?** byl převzat z Radix Journal. Arthur W. Wilson publikuje na blogu Occam's Razor.